

Dr. Jókay-Ihász Miklós

Az ősrégi ásvai Jókay családból származott, mely a nemzetet a nagy mesemondóval, Jókai Mórral ajándékozta meg. Budapesten született 1892 április 29-én, ahol édesapja ásvai Jókay Móric pénzügyminiszteri osztálytanácsos volt, édesanyja Madarassy Róza. Kora ifjúságában árvaságra jutva, nagynénje Ihász Lajosné szül. Jókay Etelka házába került és itt nevelkedett. Ihász Lajos ekkor a dunántúli evangélikus egyházkerület nagynevű, buzgó felügyelője volt és bizonyára itt szívta magába dr. Jókay-Ihász Miklós is az egyházi ügyek iránt érzett meleg érdeklődését.

Középiskolai tanulmányait pápai kollégiumunkban végezte, ahol élénk részt vett az ifjúság életében a különböző egyesületekben. Jó gyorsíró volt; a Képzőtársaságban bírálónak választották meg társai, több pályadíjat is nyert az évvégi pályázatokon. Jogi tanulmányait a budapesti Tudományegyetemen végezte, itt szerezte meg a jogi doktorátust, majd a debreceni gazdasági akadémia hallgatója lett, hogy bírtokát a kor színvonalán tudja kezelni, nem elégedett meg az itthoni tanulással, gazdasági tanulmányait a híres hallei gazdasági főiskolán is folytatta.

Közéleti pályafutását Veszprém vármegye szolgálatában kezdte meg és több éven át volt Devecserben szolgabíró. Ezután Hathalmon és Lőrintén gazdálkodással foglalkozott. A Veszprémvármegyei Gazdasági Egyesületnek előbb alelnöke, majd elnöke, a Felsődunántúli Mezőgazdasági Kamarának alelnöke volt.

A politikai életben hosszú évek óta jelentős szerepet játszott. 1926-ban egységspárti programmal a nagyvázsonyi kerület országgyűlési képviselője lett. Veszprém vármegye törvényhatósága először felsőházi póttaggá, majd legutóbb felsőházi rendes taggá választotta meg. A vármegyei közigazgatási bizottságnak egyik legtevékenyebb tagja volt, aki ritkán hiányzott a gyűlésekről és kitűnő tájékozottságával, szak tudásával, szakismeretével sokszor hozzászólt döntőleg a felmerült ügyekhez.

Az egyházi életben a pápai egyházmegye tanácsbírájává választotta, majd 1925 óta ez egyházmegye gondnoka volt. Mint ilyen jelentős részt vett nemcsak egyházmegyéje, de az egyházi felsőbb közületek, a dunántúli egyházkerület és később az országos zsinat munkájában, melynek egyik jegyzője volt hosszabb ideig.

Egyházi közéleti munkásságát jellemezte a soha nem lankadó hűség. Egyházi ügyekben bármikor kész volt közbelépni, felszólalni, akadályokkal megküzdni, nehéz helyzetekben illetékes hatóságoknál személyesen eljárni. Ha valamivel megbízták, azt ritka lelkiismeretességgel teljesítette. Többször kapott a kerületi bíróságnál kényes ügyeket előadni, ő azokat alaposan áttanulmányozta és igyekezett az igazságot a bonyolult szövevényekből kihámozni.

Szociális érzékét és nemes szívét bizonyította az a tény, hogy az első világháborút követő anyagi leromláskor a pápai egyházmegye özvegy lelkésznét jelentős gabonasegítséggel látta el.

Felszólalásaiban a történelmi kálvinizmus szilárd alapján állt, de mint a haladás embere, örömmel támogatta a belmissziói mozgalmakat, mert tudta, hogy

az egyházat csak öntudatos, hívő tagok tarthatják fenn. A pápai főiskolához mindhaláláig igaz tanítványi szeretettel vonzódott, ügyei iránt melegen érdeklődött, ünnepélyein örömmel megjelent. Fiai is itt tanultak.

Egyházkerületünknek a testvér egyházkerületekkel való érintkezésében dr. Jókay-Ihász Miklós volt az egyik legismertebb egyéniség. Püspök-, vagy főgondnok beiktatásra, gyászesetek alkalmából a tisztességtételre szívesen vállalkozott a kerületi küldöttségben való részvételre.

Irodalmilag önálló műveket nem alkotott ugyan, de az 1915-ben megjelent *Észrevételek* c. két füzeté, valamint az 1927-ben megjelent hosszabb *javaslata* a református és ág. h. ev. egyházak között szorosabb kapcsolat létesítésére, úgyszintén a képviselőházban és a felsőházban elhangzott felszólalásai ma is tanulmányokkal olvashatók. A pápai egyházmegye közgyűlésein felolvasott gondnoki megnyitó beszédei példaképpül szolgálhatnak minden hasonló célú beszéd számára úgy a tartalmat, mint az előkelő, tárgyilagos előadást illetőleg.

Debrecenből házasodott, felesége Szoboszlay Pap Erzsébet, a híres Szoboszlay Pap István tiszántúli püspök egyik leszármazottja, akivel boldog, meghitt családi életet élt haláláig. Frigyüket Isten három fiúgyermekkel áldotta meg.

Rokonsága révén benső összeköttetésben állt a Hegedüs Sándor családjával. Hegedüs Lóránt és ifj. Hegedüs Sándor gyakran megfordultk házában.

Korai és váratlan elhúnyt a súlyos vesztesség nemcsak szűkebb családjának, de az egész egyházkerületnek és ebben elsősorban a pápai egyházmegyének, a pápai főiskolának. Emlékét mindig kegyelettel őrizzük.

P. J.

„Isten, légy irgalmas...“!

Lukács 18. 9–14.

Amióta az ember szívében hordozza az Isten után való vágyat, imádkozik. Imádság nélkül elveszti emberi méltóságát, de imádsággal Isten gyermekévé magasztosul. Természetes tehát, hogy Krisztus Urunk megtanította tanítványait imádkozni. Ti pedig így imádkozzatok: Mi Atyánk...! Igénkben pedig szemléletes módon tárja lelki szemeink elé a farizeusról és publikánusról szóló példázatával, hogy milyen az igazi imádság, mely kedvet talál Isten előtt s az ember lelki megigazulására szolgál; viszont, milyen az, mely nem fakad alázatos lélekből, éppen ezért nem szállhat fel az égi trónusig s nem nyújthat erőt, megnyugvást, vigasztalást a szenvedő kebelnek.

Két ember, különböző lelkületű két ember méne a templomba. Az egyik farizeusi göggel eltelve, még az Isten előtt is kevélyen áll, elbizakodottságában magát különbnek tartja másoknál, érdemeire hivatkozik, miknél fogva joggal várhatja Isten jóságának ajándékait a maga számára.

A másik ember, a publikánus, magát mélyen megalázva, töredelmes lélekkel bűnbánó szívvel könyörög: *Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek!*

Miután az Úr Jézus a két ember imádságát úgy bírálja el, hogy *Mondom néktek ez megindulva méne alá az ő házába, inkább hogynem amaz, — bizonyos,*